

ригълъ, а лъвътъ се разтрепералъ отъ страхъ и почналъ да бѣга . . .

—Отъ мене се уплаши, казало магарето и припнало слѣдъ лъва, за да го изплаши още по-вече. Тича и реве.

По гласа лъвътъ позналъ, че го гони магаре.

—А, ти ли си, дългоухий господине, азъ ти зная силата . . . казалъ лъвътъ, скокналъ и съ единъ ударъ повалилъ магарето на земята и го разкжсалъ.

Чичо Брѣмбарчо.

Немиренъ Мирчо.

Ние имаме едно хубаво сивичко котенце. Викаме му на име Мирчо.

Страшенъ немирникъ е нашиятъ Мирчо: ту нѣкое дѣте по носа ще одраще, ту млѣкото ще налочи, ту нѣкое пиленце ще подгони, или пъкъ на баба чакъ въ пазвата ще влѣзе . . .

— Миренъ стой, Мирчо! дума му баба.

Ала Мирчо не ще и да знае . . .

Еднажъ Мирчо намѣри една макара, захапа края на концитѣ и почна да си играе, като ту търкаляше макарата, ту се возеше на нея, като на пайтонче . . .